

Odluka:

**PŽ 5051/2020-2**

#### Zbirni podatci

**Broj odluke:** PŽ 5051/2020-2

**Datum odluke:** 03.12.2020

**Vrsta odluke:** Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

#### Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 12 PŽ-5051/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednika vijeća, Maje Bilandžić, suca izvjestitelja i Gorane Aralice Martinović, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom A. N. d.o.o. u stečaju, OIB B1, A1, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika D. S. A., OIB B2, A2, kojeg zastupa punomoćnik S. B., odvjetnik u Odvjetničkom društvu B. G. B., Zagreb, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5307/2016-91 od 13. studenog 2020., u sjednici vijeća održanoj 3. prosinca 2020.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba razlučnog vjerovnika D. S. A., OIB B2, A2, i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5307/2016-91 od 13. studenog 2020.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem o namirenju odlučeno je u točki I. izreke da se od kupovnine u iznosu od 3.595.155,00 kn postignute prodajom nekretnina stečajnog dužnika namiruju troškovi stečajnog postupka u iznosu od 464.154,75 kn na temelju čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona, točkom II. izreke naloženo je kupcu, razlučnom vjerovniku D. S. A. da u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti rješenja, uplati na račun stečajnog dužnika na ime troškova stečajnog postupka iznos od 464.154,75 kn, a točkom III. izreke da se prvu upisani razlučni vjerovnik D. S. A. namiruje djelomično u odnosu na svoju osiguranu tražbinu za iznos od 3.131.000,25 kn, a što predstavlja namirenje u iznosu od 40,9830% u odnosu na ukupno osiguranu tražbinu (ukupno osigurana tražbina iznosi 7.639.745,10 kn).

U obrazloženju se navodi da su prodane nekretnine koje su činile stečajnu masu dužnika i na kojima je bilo upisano razlučno pravo u korist razlučnog vjerovnika, da je kupac predmetnih nekretnina prvu upisani razlučni vjerovnik D. S. A. koji je izjavio da će predmetne nekretnine kupiti po utvrđenoj procijenjenoj vrijednosti, a da će plaćanje izvršiti putem prijeboja, budući da je njegova osigurana tražbina daleko veća nego što je utvrđena vrijednost nekretnine. Dalje se navodi da osim prodanih nekretnina stečajni dužnik nema drugu imovinu, da se troškovi namirenja u iznosu od 464.154,75 kn sastoje od troškova koji izravno terete prodaju predmetne nekretnine, te ostalih troškove provedbe stečajnog postupka, da troškovi koji izravno terete prodane nekretnine iznose 139.100,00 kn, a sastoje se od troška procjene nekretnina u iznosu od 137.700,00 kn i troška Financijske agencije za provedbu elektroničke javne dražbe u iznosu od 1.400,00 kn, da su daljnji troškovi provedbe stečajnog postupka iznos od 325.054,75 kn i da se sastoje od troškova knjigovodstvenih usluga za razdoblje od rujna 2018. do rujna 2020. godine u iznosu od 15.000,00 kn, bruto II nagrade stečajnom upravitelja u iznosu od 302.785,41 kn, troškova fotokopiranja i poštarine u iznosu od 179,34 kn, troškova bankarskih naknada, vođenje i zatvaranje računa u iznosu od 450,00 kn, troškova arhiviranja dokumentacije u iznosu od 5.290,00 kn i sudske pristojba za opravdanje predbilježbe prava vlasništva u iznosu od

1.350,00 kn. Sud dalje navodi da se preostalom iznosom od 3.131.000,25 kn namiruje prvoupisani razlučni vjerovnik, da to namirenje predstavlja namirenje od 40,9830% u odnosu na ukupno osiguranu tražbinu (7.639.745,10 kn) te da se na prijedlog stečajnog upravitelja za diobu kupovnine očitovao i razlučni vjerovnik koji je bio suglasan s obračunom troškova. Predmetno rješenje doneseno je na temelju odredaba čl. 253., čl. 254. st. 3. i čl. 248. st. 1. t. 1. i 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17).

Protiv tog rješenja žalbu je podnio razlučni vjerovnik i predlaže ovom sudu preinačiti pobijano rješenje u dijelu kojim je naloženo razlučnom vjerovniku na račun stečajnog dužnika, na ime troškova stečajnog postupka platiti iznos od 464.154,75 kn. U žalbi navodi da je iznos od 464.154,75 kn previsoko utvrđen, da je krajnje neopravdano da razlučni vjerovnik uz troškove koji izravno terete prodaju nekretnina (139.000,00 kn) ima obvezu platiti i daljnji iznos troška stečajnog postupka (325.054,75 kn), da je punomoćnik razlučnog vjerovnika naveo da se „načelno“ slaže s iznosom troškova u prijedlogu za podjelu kupovnine koji je primio prije ročišta za diobu kupovnine od stečajnog upravitelja te da je kontaktirao stečajnog upravitelja i molim odgodu ročišta za diobu kupovnine s obzirom na to da ne može stupiti u kontakt sa strankom ali da je usprkos tome ročište za diobu kupovnine održano. Smatra da nema zakonske obveze sukladno kojoj bi razlučni vjerovnik bio obavezan platiti troškove stečajnog postupka.

U odgovoru na žalbu stečajni upravitelj navodi da je žalba neosnovana, da je sukladno odredbi čl. 254. Stečajnog zakona stečajni upravitelj dostavio sudu obračun troškova unovčenja predmeta na kojem postoji razlučno pravo, da je obračun troškova sačinjen sukladno odredbama čl. 155. i čl. 156. Stečajnog zakona, da stečajni dužnik nema druge imovine osim prodane te je namirenje troškova moguće jedino iz prodanih nekretnina na kojima razlučni vjerovnik ima zalog, da je doneseno rješenje zakonito i pravilno te predlaže potvrditi pobijano rješenje.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2., te čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u vezi s čl. 6. Stečajnog zakona, u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Iz podatka u spisu proizlazi da je rješenjem poslovni broj St-5307/2016 od 18. rujna 2018. otvoren stečajni postupak nad dužnikom A. N. d.o.o. u stečaju, Zagreb, da je rješenjem od 5. ožujka 2020. određena prodaja 129. nekretnina stečajnog dužnika upisanih u zemljišne knjige koje se vode kod Općinskog suda u Sisku, u stečajnom postupku uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretnini, sukladno čl. 247. Stečajnog zakona, da su predmetne nekretnine rješenjem od 25. rujna 2020., dosuđene kupcu D. S. A. te da će se predmetne nekretnine predati kupcu-razlučnom vjerovniku nakon pravomoćnosti tog rješenja. Podneskom od 8. listopada 2020. stečajni upravitelj je dostavio obračun troškova u kojem navodi da su stvarni troškovi procjene nekretnine i troškovi provedbe dvije elektroničke javne dražbe iznos od 139.100,00 kn, a troškovi provedbe stečajnog postupka iznos od 325.054,75 kn koji uključuje:

- troškove knjigovodstvenih usluga za razdoblje od rujna 2018. do rujna 2020. godine u iznosu od 15.000,00 kn, bruto II nagradu stečajnom upravitelja u iznosu od 302.785,41 kn, troškove fotokopiranja i poštarine u iznosu od 179,34 kn,

- troškove bankarskih naknada, vođenje i zatvaranje računa u iznosu od 450,00 kn, troškove arhiviranja dokumentacije u iznosu od 5.290,00 kn i sudske pristojbe za opravdanje predbilježbe prava vlasništva u iznosu od 1.350,00 kn.

Održano je ročište za diobu kupovnine 12. studenog 2020. na koje nije pristupio nitko od vjerovnika i na kojem je stečajna upraviteljica dostavila pisanu suglasnost punomoćnika razlučnog vjerovnika S. D. na predloženu diobu kupovnine, stečajni upravitelj je usmeno izložio prijedlog za diobu kupovnine, a nakon provedenog ročišta doneseno je pobijano rješenje.

Dakle, iz podatka u spisu, kao i iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da stečajni upravitelj podneskom od 8. listopada 2020. dostavio obračun troškova, da je u podnesku naveo da se obračun sastoji od stvarnih troškova i

troškova provedbe stečajnog postupka, da su stvarni troškovi trošak procjene nekretnine (137.700,00 kn) i trošak provedbe dražbe (1.400,00 kn) ili ukupno iznos od 139.100,00 kn, a trošak provedbe stečajnog postupka da je iznos od 325.054,75 kn i da taj iznos uključuje troškove knjigovodstvenih usluga, nagradu stečajnom upravitelju, troškove fotokopiranja i poštarine, troškove bankarskih naknada, naknade vođenja i zatvaranja računa, troškove arhiviranja dokumentacije i trošak sudske pristojbe za opravdanje predbilježbe prava vlasništva. Na ročištu za diobu kupovnine stečajni upravitelj je usmeno izložio prijedlog obračuna troškova te je dostavio sudu pisanu suglasnost razlučnog vjerovnika za dostavljeni obračun troškova.

Dakle, u konkretnom slučaju unovčene su nekretnine stečajnog dužnika na kojima je bilo upisano razlučno pravo, a pobijanim rješenjem raspoređena je kupovna primjenom odredbe čl. 248. i čl. 254. Stečajnog zakona. Predmetne nekretnine unovčene su za iznos od 3.595.155,00 kn.

Prema odredbi čl. 134. Stečajnog zakona stečajnu masu čini cjelokupna imovina dužnika u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka te imovinu koju on stekne tijekom stečajnoga postupka (st. 1.). Stečajna masa služi namirenju troškova stečajnoga postupka te tražbine vjerovnika stečajnoga dužnika, odnosno tražbine čije je namirenje osigurano određenim pravima na imovini dužnika (st. 2.).

Odredbom čl. 155. Stečajnog zakona propisano je da u troškove stečajnoga postupka pripadaju:

1. sudski troškovi stečajnog postupka
2. tražbine neisplaćenih plaća radnika u bruto iznosu utvrđene u stečajnom postupku koje su veće od tri neisplaćene plaće koje radnik ostvaruje prema posebnom propisu, a najviše do iznosa tri neisplaćene minimalne plaće u Republici Hrvatskoj. Odredbe ove točke ne primjenjuju se na osobe koje su bile ovlaštene voditi poslove društva,
3. nagrade i izdaci privremenoga stečajnog upravitelja, stečajnoga upravitelja i članova odbora vjerovnika,
4. drugi troškovi za koje je ovim ili drugim zakonom određeno da će se namirivati kao troškovi stečajnoga postupka.

Namirenje pojedine kategorije vjerovnika stečajnog dužnika propisano je zakonom. Tako razlučni vjerovnici imaju pravo odvojenoga namirenja na toj stvari ili pravo unovčenja prema odredbama čl. 248. Stečajnog zakona.

Odredbom čl. 248. Stečajnog zakona propisano je da će sud nakon unovčenja stvari ili prava na kojemu postoji razlučno pravo upisano u javnoj knjizi iz iznosa ostvarenoga prodajom:

1. namiriti troškove unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona
2. namiriti tražbine razlučnih vjerovnika prema redosljedu određenom pravilima ovršnoga postupka i
3. preostali iznos predati stečajnom upravitelju za namirenje stečajnih vjerovnika.

Odredbom čl. 254. Stečajnog zakona propisano je da je stečajni upravitelj dužan dostaviti sudu obračun troškova utvrđivanja predmeta razlučnog prava i troškova njegova unovčenja u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o dosudi (st. 1.). Troškovi utvrđivanja predmeta razlučnoga prava određuju se paušalno u iznosu od 5% od utška (st. 2.). Troškovi unovčenja predmeta razlučnoga prava određuju se paušalno u iznosu od 5% od utška. Ako su stvarno nastali troškovi unovčenja znatno niži ili viši, odredit će se u stvarnoj visini. Ako je zbog unovčenja stečajna masa opterećena porezom, iznos toga poreza pridodaje se paušalu troškova unovčenja odnosno stvarno nastalim troškovima unovčenja (st. 3.).

Nadalje, vjerovnici stečajne mase namiruju se redom kako njihove obveze dopijevaju. Njihove tražbine su obveze stečajne mase koje čine (1) troškovi stečajnog postupka i (2) ostale obveze stečajne mase (čl. 154. Stečajnog zakona). Stečajnim zakonom jasno je propisano što se smatra troškovima stečajnog postupka, a što ostalim obvezama stečajne mase. Osiguranje sredstava za namirenje vjerovnika stečajne mase je zadatak stečajnog upravitelja koji prema odredbi čl. 157. Stečajnog zakona mora tijekom cijelog postupka voditi računa o tome da se iz stečajne mase osiguraju sredstva potrebna za namirenje predvidivih obveza stečajne mase, a tijekom isplate

pojedinih obveza stečajne mase dužan je izdvojiti sredstva potrebna za namirenje takvih obveza za koje se osnovano može pretpostaviti da bi ih trebalo namiriti u budućnosti (st. 1.). Prije zaključenja stečajnog postupka stečajni upravitelj je dužan, uz suglasnost suda, dio stečajne mase izdvojen u smislu odredbe st. 1. ovog članka položiti kod suda ili javnoga bilježnika. Nakon zaključenja stečajnog postupka o isplati iz položenoga novca odlučuje sud na temelju zahtjeva pojedinih vjerovnika stečajne mase, vodeći računa o potrebi da se osiguraju odgovarajuća sredstva za isplatu onih vjerovnika koji za ostvarenje svojih tražbina još uvijek ne raspolažu ovršnom ispravom ili drugom valjanom pravnom osnovom (st. 2.).

Iz navedenih pravila bi proizlazilo da svi vjerovnici stečajnog dužnika (razlučni, vjerovnici stečajne mase i stečajni vjerovnici) imaju pravo namiriti se iz stečajne mase koja tome i služi. Sredstva ostvarena prodajom predmeta razlučnog prava su sredstva koja služe namirenju tražbine razlučnog vjerovnika.

Sporno je iz kojih se sredstava mogu osigurati sredstva na namirenje tražbina vjerovnika stečajne mase, odnosno može li se vjerovnik stečajne mase namiriti iz sredstava ostvarenih prodajom predmeta razlučnog prava, djelomično ili u cijelosti. Sudska praksa krenula je u pravcu da bi se vjerovnici stečajne mase (troškovi stečajnog postupka) mogli razmjerno namiriti, odnosno sredstva za njihovo namirenje osigurati i iz sredstva ostvarenih prodajom predmeta razlučnog prava pa je tako na 5. sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008. usvojeno pravno shvaćanje da su troškovi unovčenja stvari, osim troškova koji su u vezi s prodajom (procjena nekretnine, oglas o prodaji, itd.) i svi drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, a troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari na kojem postoji razlučno pravo. Prema navedenom shvaćanju trebalo bi se raditi o troškovima koji su nastali radi cjelokupne stečajne mase, dakle, trebalo bi se raditi o takvim vjerovnicima stečajne mase čiji troškovi su nastali radi provođenja stečajnog postupka, odnosno troškovi koji se potrebni da bi se stečajni postupak provodio.

Prema shvaćanju ovoga suda, svi opći troškovi koji su nastali radi redovnog provođenja stečajnog postupka, a koji su zajednički za cjelokupni postupak bez kojih se taj postupak ne bi mogao provoditi namiruju se razmjerno iz kupovnine ostvarene prodajom predmeta razlučnog prava. Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je sve odlučne činjenice prvostupanjski sud pravilno ocijenio, što prihvaća i ovaj sud i na obrazloženje upućuje žalitelja bez potrebe ponavljanja stavova iznesenih u prvostupanjskom pobijanom rješenju. Ovdje se još napominje da žalitelj ne osporava konkretno bilo koji od iznosa koje je stečajni upravitelj naveo u troškovima provedbe stečajnog postupka nego uopćeno navodi da je ukupni iznos tih troškova previsoko određen odnosno da nema zakonske obveze razlučnog vjerovnika da plati troškove provođenja stečajnog postupka.

Budući da je činjenično stanje potpuno i valjano utvrđeno, da je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo, te da nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 10. Stečajnog zakona odlučiti kao u izreci ovog drugostupanjskog rješenja.

Zagreb, 3. prosinca 2020.

Predsjednik vijeća

Kamelija Parać